

СТРЯХНУСЯ І ПОРОЗГАНЯЮ ХМАРИ!

Стараюся боротись із безсонням,
Та успіхів суттєвих все ж не відчуваю,
За днями дні проходять монотонно,
А задоволення життям усе спадає...

Планую зранку кожен день заповнить,
Подіями шеренгою, як по ранжиру,
Але, коли вечірній гонг продзвонить,
Немає відчуття ні успіху, ні миру.

А хочеться робити щось вагоме,
Такі корисні справи, щоб запам'ятались!
Та де ж їм братися, як сам щоденно дома?
Тому із часом всі бажання й вривались...

І так і сяк підшукував підходи,
Та не в'язались знахідки чомусь докупити,
Не догори вели, а вниз ці сходи,
Похмурі й темні, як щербаті зуби.

Знов хочеться почать велику справу,
Але атрофувались стимули колишні,
Тускніли й не світилися яскраво,
Ідей би, та ідейки лиш невтішні...

Нічого! Ще лаштунки не закриті,

В спектаклі кульмінація моя в розгарі,
І козирі в руках є ще не биті,
Стряхнуся та й порозганяю хмари!

Ніколи не буває надто пізно,
Як вчасно розігрітися адреналіном,
Приспів також не буде зайвим в пісні,
Коли з куплетом заспівати воєдино!

Тож крок за кроком стану підніматись,
Задуманого ще не зроблено багато,
Рукам зубами поможу триматись
Й на нашій вулиці ще знову буде свято!

Дата написання вірша: 2022-09-01